

Ľudský dvojník - Prostredníctvom anti-človeka v nás k vyššiemu vedomiu

Časť 1.: Prah morálneho vývoja

Text: Yehuda Tagar

Preklad: Silvia K. Galatová

Okrem pravej ľudskej bytosti, ktorou sme - nášho JA, musí v každom z nás existovať neviditeľný, mocný a vždy prítomný protiklad: „Anti – JA“. Tento protiklad v tele a duši každého z nás volám „Ľudský Dvojník“.

Poobzerajte sa vôkol seba. Len my, ľudské bytosti, dokážeme popri úžasných výtvoroch našej civilizácie tvoriť aj anti-ľudskú realitu. Každý deň sme konfrontovaní s anti-ľudskými skutočnosťami, ktoré vytvorili ľudia: vojny, ničenie, vykorisťovanie, nehumánne prostredie, nehumánne pracovné podmienky a vzťahy, nehumánna ekonomika, bankový systém, politické manipulácie, vodcovstvo, nehumánna architektúra, mestá, technológie, byrokracia, vlády, medzinárodné spoločnosti, zločin, ľahostajnosť, krutosť, zneužívanie nevinných. Odkiaľ toto všetko pochádza?

Fenomén *anti-humánneho* nepochádza z prírody. Keď sa pozrieme na lesy, hory, rieky, oceány, hviezdne nebo, kvety, stromy, zvieratá, nikdy necítíme, že by príroda bola *nehumánna*, hoci ju nevytvoril človek. Milujeme ju. Podporuje a posilňuje našu humanitu. Len my, ľudia, dokážeme byť nehumánni a vytvárať nehumánnu skutočnosť.

A naše správanie nás neprestáva prekvapovať. Niečo, z neznámeho zdroja v našej duši, nás núti konať v rozpore s našimi pravými ideálmi, hodnotami, morálnymi princípmi, v rozpore s našou pravou ľudskosťou. Zraňujeme ľudí, ktorých milujeme, sme šokovaní, čo sme to urobili a zraňujeme samých seba vinou a hanbou. Pravidelne konáme pod vplyvom Anti-človeka v nás.

Anti-človek v nás žije po boku našej pravej ľudskej bytosti. Obaja sú neviditeľní, až kým sa neprejaví a my ich nerozpoznáme v ich pravej podstate. Keď kontrolu nad konaním ľudí preberie Anti-človek v nich, cítime zdesenie, sklamanie, odsúdenie, túžbu po odplate, agresiu, zneuctenie či znechutenie. Ak sme sami pod vplyvom nášho Anti-človeka, cítime vinu, hanbu, výčitky svedomia či seba nenávisť. Ale ak v nás a ostatných prevláda naša pravá ľudská podstata, cítime potvrdenie našich najhlbších vnútorných hodnôt a sme hrdí, že sme členovia ľudskej rasy.

Keď sa dvaja ľudia do seba zamilujú, vyzerajú ako pár z neba, obdivujúci, rešpektujúci, starostliví a nadovšetko milujúci jeden druhého. Ale príliš často sa stane, že keď ten istý pár stretnete o niekoľko rokov, zbadáte drastickú zmenu. Ak sú vôbec ešte stále spolu, sú to pozostalí z bojového poľa, na ktorom hlavný nepriateľ je ten druhý. Len málo ostalo z ich vzájomnej lásky, príťažlivosti, vášne, úcty a obdivu. Prečo je táto zmena taká bežná?

Zo srdca prichádza láska. Z bezcitného zdroja ničenia, ktorý nemá srdce, prichádza anti-ľudská hybná sila. Ak jej to dovoľíme, ničí všetko ľudské.

Pozrite sa na dejiny 20. storočia a všade nájdete krvácajúce rany spôsobené ľudskou krutosťou. Ľudia, ktorí spolu po stáročia nažívali ako susedia, priatelia, partneri, členovia jedného národa, deti jednej krajiny, hovoriaci jedným jazykom...sa jedného dňa zobudia a uvidia suseda ako nepriateľa, predmet nenávisťi, ako niečo, čoho sa treba zbaviť, ako chorobu, ktorú treba vykynožiť. A začnú sa správať diabolsky. Nejaká bezcitná, diabolská propaganda, náboženstvo, nacionalizmus, rasizmus, politika či ideológia zvíťazí nad ľudskosťou a ľudia diskriminujú, útočia,

okrádajú, mučia a zabíjajú svojich susedov, tých istých, s ktorými kedysi chodili do školy a s ktorými sa ako deti hrali.

Odkiaľ to všetko pochádza? Keď kontrolu prevezme anti-človek, z dobrých ľudí sa stávajú vrahovia svojich krajanov: Srbi proti Chorvátom, bosnianski moslimovia proti kresťanom, Nemci proti Židom, Tutsiovia proti Hutuom, moslimovia a hinduisti tej istej Indie, Gréci a Turci....rusky hovoriaci Ukrajinci proti tým ukrajinsky hovoriacim, a tak ďalej. Anti-človek na jednej strane zrazu vidí na druhej strane len anti-človeka. A je tu ďalšia vojna, genocída, holokaust, etnická čistka a občianska vojna a po čase sa pýtame: Kto naozaj sme, ak sme my, či naši otcovia boli schopní vykonať tak hrozné veci našim susedom?

A potom zistíme, že po boku ľudskej bytosti žije v našom tele a duši ešte jedna bytosť. Nieкто ju volá zlo, iný jej hovorí tieň, či ego. V psychofonetickej práci ju voláme „Ľudský dvojník“. Nesúdime ho. Snažíme sa pochopiť, kto je, ako funguje, ako sa mu postaviť zoči-voči, aké máme možnosti mu čeliť, ako s ním plodne pracovať, akú misiu zohráva v ľudskom živote.

Pretože všetko, čo v nás žije, má svoju misiu a úlohu. Žiaden orgán v našom tele tam nie je náhodou. A to isté platí aj o duši: žijú v nás neznámi, ale nie sú tu ani náhodou ani bezúčelne.

Tak kto je „Ľudský dvojník“? Odkiaľ pochádza? Čo tu robí? Aká je jeho úloha v našom živote? Ako sa s ním dá prakticky, tvorivo a užitočne pracovať? Aká je misia ľudského zla?

Rozsah týchto článkov je príkrátky pre uspokojujúcu odpoveď na tieto večné otázky. Ako filozof a historik by som s tým ani nezačínal. Avšak ako praktik, pracujúci s psychofonetikou - modalitou duševnej práce, ktorá sa opiera o priame pozorovanie fenoménu duše, sa o to môžem pokúsiť. Tu to však môžem urobiť len z jedného teoretického uhla pohľadu, a tým je moja interpretácia a rozvinutie antropozofie Rudolfa Steinera. Môžem sa s vami podeliť o praktické vhľady do práce s „Ľudským dvojníkom“ len cez jeden prístup, a to cez psychofonetiku.

Podľa Rudolfa Steinera¹ je Ľudský dvojník vnútorný parazit. Žije vnútri ľudskej konštitúcie od narodenia po smrť rovnako ako ostatné parazity, nie je to však telesný parazit, ale duševný. Každý fyzický patogén ma môže zabiť, ak môj imunitný systém nie je dost' silný, aby mu čelil. Ale ak sa mu postaví, v konečnom dôsledku ma tento boj môže posilniť. A tak je to aj s Dvojníkom: má schopnosť zničiť integritu a ľudskosť duše každého človeka, hneď ako mu ľudské JA prestane čeliť. Ale ak sa mu priamo postavím, vďaka Dvojníkovi môžem zosilniť.

Tento parazit je génius. Má tak dokonalý prístup do každej bunky môjho mozgu, nervového systému a pamäte, aký nemám ani ja sám. Je inteligentnejší, než ja. A na rozdiel odo mňa, on sa nikdy neunaví a nikdy nespí.

Tento parazit je nesmierne mocný. Má tak plný prístup k moci mojej vôle, aký ja sám nemám. Má priamy prístup k živelným silám prírody, ktorý ja normálne nemám.

Tak akú máme šancu bojovať, či dokonca zvíťaziť nad týmto anti-humánnym parazitom duše? No, určitá šanca tu je.

Po prvé: Dvojník sám je bez srdca. A nemá prístup k ľudskému srdcu. V našich srdciach nepodliehame moci Dvojníka. Čím viac sme zastredení v srdci a konáme z toho miesta, reprezentujeme ho, rozmyšľame v spojení s inteligenciou srdca, tým menší dosah na nás a našu interakciu s ľuďmi a prostredím Dvojník má. V srdci sme skutočne tí, kto sme. Dvojník nemá srdce. Nie je schopný pochopiť lásku, súcitiť, láskavosť, starostlivosť, obeť, vernosť duše a ducha. Dvojník je presný opak týchto ľudských kvalít. V našich srdciach sme oveľa mocnejší, než náš Dvojník.

Po druhé: Dvojník je klamár. Vo svetle nášho úsilia o pravdu je Dvojník úplne bezmocný. A pod pravdou tu nemám na mysli jednu teóriu, systém viery či dogmu, ktorú povýšime nad ostatné. Mám na mysli *úsilie o pravdivosť*, s úprimnosťou a odvahou konať na jej základe, a pokoru zmeniť

svoju pravdu vo svetle väčšej pravdy, ktorú stretieme. Dvojník je duch lži. Pravá ľudská bytosť je pútnik hľadajúci pravdu.

Po tretie: Dvojník nie je slobodný. Nemá jedinečnú moc, ktorá bola daná ľuďom – možnosť voľby. Ani zvieratá nemajú možnosť voľby a dvojník je niečo ako zviera duše. Ako napríklad každá bežná mačka, aj dvojník môže byť len sám sebou, a nič iné. Je úplne predvídateľný. Na druhej strane ľudia sa môžu medzi možnosťami rozhodovať. A najväčšia zo všetkých volieb pre človeka je, zvoliť si medzi konaním z pravej ľudskosti, alebo z miesta dvojníka v nás. Toto je ľudská morálna dilema. Táto voľba je základ ľudskej slobody.

A toto je moje prvé vyhlásenie na tomto mieste k misii Ľudského dvojníka: je tu, aby poskytol možnosť voľby, dal alternatívu k ľudskému prvku, aby umožnil nácvik a rozvoj slobody prostredníctvom nášho morálneho zápasu.

Nejde o to, nájsť konkrétne riešenie tejto morálnej dilemy, samotné ľudské morálne úsilie je to, čo je podstata ľudskosti. Intímna prítomnosť Dvojníka v každom z nás poskytuje možnosť morálnej dilemy. Ak z nás snímeme morálny zápas medzi správnym a nesprávnym, pravým a falošným, dobrým a zlým, krásnym a škaredým, nebude existovať ľudská civilizácia, kultúra, história, filozofia, veda ani umenie. Sme tvorcovia aj výtvary generácií ľudského úsilia o pravdu, dobro a krásu.

Ľudské srdce, ľudské úsilie o pravdu, ľudská sloboda – tieto tvoria podstatu ľudskej bytosti. Bezcitnosť, lži a nesloboda tvoria povahu Dvojníka. Táto polarita je misia Ľudského dvojníka.

Viac k tejto téme sa dočítate v nasledujúcom čísle.

Steiner, R. prednáška: Mystérium dvojníka - St. Galen, 16. november 1917. GA 178. V anglickom jazyku: Geographical Medicine, Mercury Press 1986.